Zesde Jaer. Nr 48. Zaterdag, 3 December 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, ne 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 3 DECEMBER.

Een schandschrift in de Kamer.

Welke de taek is van eenen verslaggever, weet eenieder : hy moet getrouwiglyk aen de Kamer doen kennen de gevoelens der meerderheid en der minderheid van de kommissie die hem voor tolk gekozen heeft ; hy moet de feiten ophalen die de kommissie heeft bestatigd, melding maken van hetgene de minderheid en de meerderheid er tegen ingebragt hebben ; met een woord, een onpartydige verhaler zyn van het gebeurde en het gezegde. De denkwyze der meerderheid mag en moet hy ontwikkelen, maer denzelfden eerbied is hy verschuldigd aen degene der minderheid. Hoe zekerder hy is van de eerste te doen zegepralen, hoe omzigtiger hy te werk moet gaen, hoe grooter zyne toegevendheid wezen moet voor de tweede.

Aldus hebben altyd in de Kamers gehandeld de leden die goed hunne taek van verslaggever begrepen hadden. Maer onder het nieuw politiek dat nu overheerscht en bedwingt, ziet men ook al af van de goede loffelyke hoedanigheden welke dit deel van de wetgevende magt kenmerken, en in de zitting van dingsdag, heeft M. Defré, die het verslag kwam doen over het onderzoek der kiezingen van Leuven, gansch en geheel afgebroken zelfs met de enkelste pligten die hem opgelegd waren : het is geen verslaggever die spreekt, het is een schandschryver die uitbraekt al wat een vuige haet, al wat lage driften hem ingegeven hebben. Men herkent in dit stuk den ongebonden knoeijer, die vroeger smeerige boekskens tegen de religie en de geestelykheid uitgaf ; men herkent in hetzelve dengenen die Mazzini bewonderde, die riep dat hy zich voor dien moordenaer op zyne knieën zou gezet hebben, en inderdaed men hoort hem, in zyn zoo gezegd verslag, den naem van *doorluchtig* geven aen den italieenschen woelman Garibaldi, die deel maekt van eene geheime societeit welke de moord aenpredikt.

Zulk eene ongebondenheid kon niet voorbygaen in eene Kamer waer er echte vaderlanders zetelen, zonder geschandvlekt te worden, zonder dat men dezelve bestempelde in zoodanige voege dat zy by alle deftig man voor eene *eerloosheid* doorging. Het is de achtbare gedeputeerden van Rousselaere, M. B. Dumortier, die zich daermede heeft belast : « Ik zou, riep hy uit, aen myne » heiligste pligten ontbreken, kwam ik uit het diepste » myns herten niet protesteeren tegen de wyze die men » gebruikt heeft om te maken hetgene men een verslag » noemt, maer hetwelk ik enkelyk met den naem van » *schandschrift* zal bestempelen. » — En daer de ministeriele bende begon te schreeuwen en te huilen, hernam M. B. Dumortier : « Ik zal my nog van eene klaerdere uitdrukking bedienen en zeggen, dat het « *een schandschrift is van M. Joseph Boniface.* » Het getier en het geschreeuw der ministerieele jaknikkers vermeerderde, doch het was magteloos om den achtbaren spreker te ontmoedigen : « Gy meerderheid, riep hy uit, gy hebt » de magt, gy gebruikt en misbruikt ze. Gy hebt de » magt van uwe ambtgenooten te verbannen ; maer wy » minderheid, wy hebben het regt van tegen eene der- » gelyke daed te protesteeren ; men zou zulk geen feit » kunnen vinden in de jaerboeken van niet eene beraed- » slagende vergadering der wereld ; neen : zulk eene » verdrukking der minderheid door de meerderheid be- » staet nergens. »

En elk een dezer deftige woorden viel als een steen op den kop van die ministeriele slaven neder, want elk woord was eene waerheid, en de waerheid heeft het voorregt van te kwetsen.

De voorzitter, M. Orts, werd het gewaer, en vruchteloos wilde hy dat M. Dumortier de schandvlekking introk : Dat kan ik niet, zegde de achtbare vertegenwoordiger, het is myne conscientie die spreekt, en niettegenstaende dat hy tot de orde geroepen werd, bleef het brandmerk bestaen.

De Kamer zelve bevestigde het om zoo te zeggen, want ondanks de poogingen van MM. Devaux, E. Van den Peereboom en Muller, besliste zy dat het gewaend verslag van M. Defré in den *Moniteur* niet zou gedrukt worden, ten zy wanneer het zou vergezeld zyn van al de stukken des onderzoeks en van de nota die de minderheid er zou byvoegen : 46 stemmen tegen 37 hebben het aldus gewild ; de meerderheid der Kamer heeft alzoo aen het schandschrift van M. Defré zyn echt karakter toegewezen, en erkend dat het slechts een samenweefsel was van de partydigste en de snoodste aentygingen.

Hoe moet men 't ministerie heeten ?

Onder den titel kondigt de *Stad Gent*, een liberael blad, een artikel af, hetwelk niet heel welkom zal zyn aen onze gouvernements-mannen, die zich verlustigen in het *zoete-niets-doen*. Wy nemen het volgende stuk uit de kritiek van het liberael blad over :

Welken naem zal men aen het tegenwoordig ministerie geven ?

Dit is eene vraeg, die niet moeijelyk te beantwoorden is, en indien wy het mogten doopen, zoo zouden wy het den naem van uitstellings-ministerie geven.

En men zal niet zeggen, dat het dien naem niet verdient, wanneer men zyn gedrag nagaet.

Als de klerikalen meester van het bewind waren, schreeuwde men op alle toonen, dat de wetten op het onderwys in de verschillende graden dienden hervormd te worden.

En wat is met die hervorming gebeurd ? Uitgesteld.

Voor de aenkomst van het liberael ministerie, vond iedereen den gelykvormigen brieventaks een goeden liberalen maetregel.

Wat is er mede gebeurd ? Uitgesteld.

Sedert een paer jaren wordt er gezegd, dat M. Frère een plan gereed maekt om de oktrooijen af te schaffen ?

Wat is er van gekomen ? Uitgesteld.

De persoonele belasting is op eene onregtveerdige wyze verdeeld. Sedert tien jaren belooft men eene hervorming.

Wat heeft men al weder gedaen ? Uitgesteld.

Geheel het land is opgekomen tegen de wetten op de milicie, tegen den schandelyken bloed-impost. Het was de eerste pligt van een liberael kabinet verbeteringen in die wetten te brengen.

En wat heeft men gedaen ? Uitgesteld.

De fabriekanten van Gent vragen reeds verscheidene jaren de regeling der werk-uren van de vrouwen en kinderen in de fabrieken ? Het was aen een liberael ministerie dien maetregel aenstonds te doen doorgaen.

En wat heeft men gedaen ? Uitgesteld.

Wy zouden deze lyst nog oneindiger grooter kunnen maken, maer het aengehaelde zal zeker wel voldoende wezen, om te bewyzen dat het kabinet met regt den naem van uitstellings-ministerie zou gegeven worden.

De *Gazetta piemontese* van 23 kondigt den tekst af der twee traktaten te Zurich door Piemont onderteekend, het eene met Frankryk, het andere te gelyk met Oostenryk en Frankryk.

Het traktaet met Frankryk bevestigt den uitdrukkelyken afstand door den Keizer van Oostenryk (voor hem en zyne opvolgers) van de bezitting van Lombardien, aen den Keizer der Franschen, en de overdragt welke deze er van doet aen den Koning van Sardinien Victor-

---

DE RAVEN, DE KRAEIJEN, DE EKSTERS,

met betrekking tot den landbouw.

De raef is een algemeen gekende vogel, schier overal te vinden, in het hooge noorden gelyk in Egypte, waer men hem beschermt uit vooroordeel. De raef is berucht wegens haren moed, sluwheid en roofzucht. Hierby gevoegd de zonderlinge gaef, om de menschelyke spraek na te bootsen, heeft tot menig bygeloof geleid, en schenkt den vogel eene plaets in meer dan een mystisch volksverhael. Alzoo volgens de overleveringen in Ysland, bezat Odin twee raven, welke hy dagelyks op kondschap deed uitvliegen, en die zich des avonds op zyne schouders plaetsen, ten einde hem als, wat zy vernomen hadden, in te fluisteren.

Naer hetgeen zekere schryvers berigten, zou in latere tyd aldaer nog menig verhael in omloop zyn : men meent er dat de raef niet alleen weet, wat op eenigen afstand geschiedt, maer zelfs een voorgevoel heeft van het toekomende.

Geen galgenveld wordt beschreven of afgebeeld zonder raef of kraei, en op de Alpen heet de raef galgenvogel. De herders beweeren dat in de verte reeds, door reuk en gezigt de raef kennis krygt van de dieren hunner kudde, die door ziekte of verzwakking ondermynd worden, en dat zy, zoodra de lydenden nedervallen er terstond by zyn om hunne hersenen en oogen uit te pikken. Al is ook dergelyk verhaal niet van overdryving vry, zoo veel is toch zeker dat de raven zich geerne met krengen en bedorven vleesch voeden en dat zy in dat opzigt onder de alvreters de rol vervullen, aen de Gieren onder de roofvogels toegekend.

Door haren deftigen tred, hoe zwart en fraei glinsterend gevederte doet de raef een zeker gevoelen van eerbied ontstaen, waerdoor eventwel onze voorvaderen meer vatbaer waren dan wy ; langs een anderen kant heeft de raef, door haren listige bedekten blik, iets dat haer verdacht doet voorkomen ; hare zonderlinge gewoonte om glinsterende voorwerpen te roeren, is gekend. Door dezen roofzucht, zoo wel als door de veelsoortigheid van haer raedsel, zou men de raef met het verken onder de zoogdieren kunnen gelyk stellen : schier alles toch is haer goed : levende jonge zoogdieren, vogels, hazen en konynen, rottend aes, insekten, wormen, boomvruchten, zaden en koorn worden beurtelings door haer verslonden. Van daer dan de haet waermede de landman en hovenier nu de raef vervolgen.

Zoo men intusschen het nut, door dezen vogel te weeg gebragt, tegenover de schade stelt welke hy soms veroorzaekt, zou misschien het voordeel overwegend doorslaen. Dit geldt in nog grooter mate voor de kraeijen, die in eefwyze met de raef overeenkomen, en vooral voor de korenkraei (*corvus frugilous*). Men ziet ze in groote troepen, dikwerf schynbaer bezig met het gras op de weiden om te woelen, terwyl zy in de daed slechts het ongedierte blootleggen en de insekten, welke de wortels van het gras afknagen instikken. De kraeijen zyn daerin, zoo het schynt zeer bedreven : men wil dat zy de losgewordene scheuten, waervan de wortels door de wormen reeds afgeknaegd, gemakkelyk herkennen en deze uitrukken om tot het schadelyk insekt te geraken. In plaets van nadeelig te zyn doen de kraeijen derhalve groot nut.

Een engelsche natuerkundige brengt daervan menige voorbeelden by, onder andere dit : een zwerm van sprinkhanen viel plotseling op het distrikt Craven neder, en was zoo talryk dat er groot angst door ontstond by de landbouwers. Spoedig echter werden deze van hunnen angst verlost, want van alle zyden kwamen de koren-kraeijen met duizenden aenzetten en binnen korten tyd waren al de sprinkhanen vernield. — Eenige benden kraeijen zouden ook, by ons in de weiden langs de Schelde gelegen, tusschen Audenaerde en Gent, op zekere tyden zeer welkom zyn om er jagt te maken op de sprinkhanen, die verleden zomer en geregeld sinds twee of drie jaren, als eene plaeg van Egypte, het graen tot den laetsten halm afknaegden en zelfs de bellen van de haver afvraten, zoo dat de helft van het graen op den grond lag. — Eenige jaren geleden was er in eene streek van Engeland eene zoo groote hoeveelheid rupsen, dat zy, al wat groeide, dreigden te vernielen, maer ook hier werd spoedigt door de kraeijen pael en perk gesteld aen de verwoesting.

Dergelyke feiten pleiten ontegensprekelyk maer voor dan tegen de kraeijen ; mogten die opgaven niet te vergeefs zyn, en de onzinnige wyze tegenwerken waermede de mensch in de levende natuer ingrypt. — Landbouwers van een gewest in Engeland verhalen dat aldaer door eene groote premie de vernietiging van al de koren-kraeijen zeer was bevorderd geworden, maer de landlieden werden welhaest zoodanig door de insekten gekweld, dat men genoodzaekt was de kraeijen op nieuw op hunne landeryen in te voeren. — Wat heeft men onlangs in de Warande te Brussel niet gezien ? onbedacht weg had men bevel gegeven al het gevogelte uit het park te verjagen, ten einde de wandelaers tegen zekere ongemakken welke uit de takken der boomen vielen, te bevryden.

Met aenhoudend geweerschoten te lossen, was in weinig tyds de laetste vogel uit het park verdwenen : men klaegde niet meer over de ongemakken, die de kleederen bevlekten, maer het duerde niet lang, of de rupsen hadden zich zoo-